

Parlem d'eleccions

JxCat i Puigdemont no tenen pressa, però la inhabilitació de Torra ho precipitarà tot previ desgast a ERC via Torrent. Avui també són notícia la ressaca de l'explosió a Tarragona, Nació Sant Cugat, el local de la Lliga, la Guerra del Golf i Sergi Bruguera

[nointext]

Rep El Despertador cada matí al teu correu

El que era un secret a veus i es comentava informalment entre els membres del consell executiu i la direcció dels partits ja és ara oficial. La portaveu del Govern, la consellera Meritxell Budó, va dir ahir que, en efecte, l'escenari d'eleccions anticipades -segurament a la primavera- és damunt de la taula si el Tribunal Suprem acaba inhabilitant el president Quim Torra.

Quan això passi i el Suprem acabi ratificant la condemna d'inhabilitació del TSJC, la pilota passarà al Parlament, on Torra demanarà empara per no ser desposseït del càrrec. Ningú contempla que el Suprem tombi la sentència del TSJC per més que al president li molesti que els seus companys de files ja especulin amb el seu relleu. Tant el reglament de la cambra com la llei del Govern contempen la sentència ferma com a causa per retirar l'escó de diputat o el càrrec de president. Un cas que no es dona després de la resolució de la JEC, i d'aquí que la mesa i els grups hagin acordat desoir-la.

JxCat usará la decisió del Suprem i el seu acatament per desgastar Roger Torrent, d'ERC, que ja es va negar el 30 de gener de 2018 a investir Carles Puigdemont a distància argumentant que era més que una decisió simbòlica que posava la mesa en risc i no hauria aixecat el 155 ni format Govern. Ara, Torrent ataca preventivament recordant que el cap de files de JxCat a la mesa, Josep Costa, ha pactat el pressupost de la cambra amb Cs i el PP.

Les eleccions seran a matadegolla entre postconvergens i republicans. No està ni molt menys descartat que s'hi presenti Carles Puigdemont. Les urgències del seu espai polític li ho aconsellaran malgrat que no tornarà si no és immune i això hipoteca el seu rol al capdavant del Consell per la República.

A JxCat la lògica, i així ho ha dit Puigdemont, li recomana esperar més, l'any 2021 si pot ser. Els motius són quatre: el temps juga en contra del pacte ERC-PSOE (a mesura que passin els mesos es veurà que l'amnistia i el dret a decidir no són per ara abastables); permet endreçar el convuls espai de JxCat; i regala un temps de projecció mediàtica de Puigdemont al Parlament Europeu. El quart és que, ben aviat, Pere Aragonès, candidat d'ERC *in pectore*, tindrà a les mans el trumfo d'haver aprovat els pressupostos amb els comuns. No és descartable que, en la lògica de guanyar temps i projectar un candidat a "president efectiu", JxCat intenti investir algun dels seus dirigents. L'operació, però, necessitaria el vistiplau de la CUP a més dels vots d'ERC, que espera tenir el timó més aviat que tard.

Els càlculs electorals s'obren pas mentre els partits i agents independentistes parlen de la tàctica a seguir a Madrid, on els republicans han estat els que han pres la iniciativa assumint uns riscos alts. Tots estan d'acord en exigir amnistia i un referèndum (el "mandat de l'1-O" és ja retòrica, tal com era de preveure després del 27-S) però hi ha desacord sobre com forçar el PSOE a cedir.

Avui no et perdis

» El Govern ja té les eleccions damunt la taula si el Suprem inhabilita Torra; per Oriol March.

-
- » L'independentisme tanca sense acord definitiu la cimera per afrontar el diàleg amb l'Estat; per Oriol March.
 - » La Veu de Nació: «Què ha de complir el PSOE?»; per Joan Serra Carné.
 - » L'explosió a la Canonja reobre el debat sobre la seguretat a la petroquímica de Tarragona; per Andreu Merino.
 - » «Això va ser un caos»: parlen els veïns de la Canonja; per Andreu Merino.
 - » Obituari d'Isabel Clara Simó: «Memòria de la Canigona»; per Josep-Lluís Carod-Rovira.
 - » Opinió: «Bibliorefugis»; per Montserrat Nebrera.
 - » Sant Cugat dona la benvinguda a la nova edició de NacióDigital; per Sergi Baixas.

El passadís

La Lliga Democràtica ja escalfa motors per al seu congrés constituent, que es farà a finals de febrer, probablement el 29. Els impulsors del nou partit, amb la politòloga Astrid Barrio com a presidenta en aquest període inicial, i figures com l'empresari Josep Ramon Bosch (expresident de Societat Civil Catalana), l'exeurodiputat del PP Santiago Fisas o l'exconseller d'Economia i Finances de la Generalitat Joan Josep Folchi, estan animats i convençuts que el nou context dona la raó als qui proposen una sortida al conflicte al marge de l'independentisme i l'unionisme més polaritzats.

De moment, **acaben d'estrenar un local a Barcelona, al carrer Numància** i segur que els anima el darrer llibre del periodista Carlos Castro, que afirma que hi ha una bossa de 300.000 partidaris de la tercera via -fins ara absent a les urnes- que permetria derrotar l'independentisme.

Vist i llegit

Un dels noms de la setmana ha estat Quique Setién, nou entrenador del Barça. Ha fitxat per dos anys i mig i hi ha el dubte de si barrarà el pas o retardarà l'arribada de Xavi Hernández, que va desestimar tornar ara per prendre el relleu d'Ernesto Valverde. El nou míster, que és veterà però no té una carrera d'èxits com a entrenador, és un fidel admirador de l'estil Cruyff, el que ha fet gran i ha donat títols al Barça. Sobre això escriu al seu blog *La caverna azulgrana* **Albert Martín Vidal**. "Al Barça portem gairebé una dècada en mans d'un club, d'unes juntes, que no volen altra cosa que destruir el relat guanyador del Barça", diu. Veurem si es rectifica el tret.

L'efemèride

Tal dia com avui de l'any 1991, avui fa 29 anys, George Bush pare va ordenar el **començament de la Guerra del Golf** i l'inici dels bombardeigs sobre la població civil a Bagdad. Era l'operació Tempesta del desert després de la invasió iraquiana de Kuwait. La Guerra del Golf va ser un conflicte bèl·lic entre Iraq i una coalició de forces de 34 estats sota un mandat de les Nacions Unides i liderades pels Estats Units. Les hostilitats van finalitzar el 28 de febrer de 1991 amb la rendició de Saddam Hussein. El conflicte es va poder seguir des de la televisió. La CNN va fer-ne un seguiment exhaustiu i els telespectadors van seguir una guerra al moment per primer cop. Així ho va emetre la cadena americana de notícies.

L'aniversari

El 16 de gener de 1971 va nàixer a Barcelona **Sergi Bruguera**, un dels jugadors més rellevants de la història del tennis català. Els anys 93 i 94 va ser capaç de guanyar dos Roland Garros consecutius, fet que li va permetre convertir-se en el número tres del món. Dotat d'una tècnica peculiar, amb revés a dues mans i especialment hàbil en terra batuda, també va guanyar la plata a Atlanta 1996 perdent la final olímpica contra l'americà André Agassi. Aquest vídeo repassa el torneig que va guanyar a la capital francesa l'any 1993.

Ferran Casas i Manresa
subdirector de NacióDigital

?

Vols que t'arribi El Despertador de **NacióDigital** cada matí al teu correu electrònic?
Fes clic aquí per rebre'l